

Arrest

nr. 177 596 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 18 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 3 december 2015 als niet-begeleide minderjarige asiel aan.

Op 1 januari 2016 stelt de dienst Voogdij vast dat de verzoeker meer dan 18 jaar oud is en dus niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24 december 2002.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de verzoeker op 28 oktober 2015 in Bulgarije asiel heeft aangevraagd. Op 1 februari 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse overheden die op 7 februari 2016 in toepassing van artikel 20, vijfde lid, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 29 april 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pashtoun afkomst verklaart te zijn, vroeg op 03.12.2015 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken op 28.10.2015 in Bulgarije werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Bij zijn aanmelding in België op 03.12.2015 verklaarde betrokkene 16 jaar en 3 maanden oud te zijn waardoor zijn geboortedatum door onze diensten werd vastgelegd op 30.09.1999. Betrokkene werd dan ook initieel geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Hierbij meldden onze diensten de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij er twijfel werd geuit omtrent de verklaarde leeftijd van de betrokkene. Op basis daarvan werd er op 21.12.2015 bij de Faculteit Geneeskunde (Departement Tandheelkunde) in het UZ St-Rafaël te Leuven een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit onderzoek luidde: "analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat S. Z. (...) op datum van 21.12.2015 een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar." Overwegende het feit dat uit het medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene meer dan 18 jaar oud is werd de ingestelde voogdij voor betrokkene op 21.01.2016 opgeheven. Op basis van dit leeftijdsonderzoek werd op 29.04.2016 voor betrokkene een correctie uitgevoerd van zijn geboortedatum die door onze diensten werd bepaald op 01.01.1995.

Betrokkene werd op 14.03.2016 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin stelde hij Afghanistan 55 dagen voor zijn aankomst in België te hebben verlaten en eerst te voet en per auto naar Iran te zijn gereisd. Hij stelde 16 dagen bij zijn smokkelaar in verscheidene onbekende steden in Iran te hebben verbleven alvorens per auto en te voet door te reizen naar Turkije waar hij 1 week bij zijn smokkelaar te Istanbul (TUR) verbleef. Na zijn verblijf in Turkije verklaarde betrokkene te voet te zijn doorgereisd naar Bulgarije. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 28.10.2015 in Bulgarije werd geregistreerd omwille van een asielaanvraag. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije maar ontkent asiel te hebben gevraagd daar. Hij stelde dat hij enkel zijn vingerafdrukken heeft moeten geven omdat dit verplicht is en stelde dat hij daarbij geslagen werd door de Bulgaarse autoriteiten. Hij stelde tevens documenten te hebben ondertekend in Bulgarije maar niet te weten waarom en welke documenten omdat hij stelde te worden geslagen als hij daar naar vroeg. Hij was tevens niet in staat om deze documenten voor te leggen tijdens zijn gehoor in België. Betrokkene stelde tien dagen bij zijn smokkelaar in een onbekende stad in Bulgarije te hebben verbleven alvorens te voet verder te reizen naar Servië waar hij twee dagen bij de smokkelaar in Belgrado (SRB) verbleef. Na zijn verblijf in Servië reisde betrokkene per bus en trein verder naar België met een transit door verschillende voor hem onbekende landen en Duitsland. Betrokkene arriveerde in België op 18.11.2015 en vroeg asiel in België op 03.12.2015.

Betrokkene stelde dat hij besloot in België asiel te vragen omdat dit de keuze van zijn vader was. Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 omdat hij stelde

geen asiel te hebben aangevraagd in Bulgarije. Daarnaast herhaalde hij dat hij verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven in Bulgarije en stelde hij slecht behandeld te zijn geweest door de Bulgaarse autoriteiten. Betrokkene stelde onder meer geslagen te zijn geweest toen hij vroeg waarom hij bepaalde documenten moest ondertekenen. HIJ stelde tevens vernederd te zijn geweest in Bulgarije en niet in zo'n land te willen wonen.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 01.02.2016 werd voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 07.02.2016 met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asiel stelsels uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Geneve van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er kan zeker niet worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Bulgarije voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dit mag er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betreffend de verklaring van de betrokkene dat hij asiel vroeg in België omdat dit de keuze van zijn vader, benadrukken we dat deze volledig te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur van de betrokkene in België. We wensen daaromtrent ook nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen verblijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor ontkende asiel te hebben gevraagd in Bulgarije merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een EURODAC-resultaat type 1 opleverde met betrekking tot Bulgarije. Hieruit dient volgens ons te worden afgeleid dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Bulgarije.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij werd verplicht om zijn vingerafdrukken te nemen benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land

of staatloze van 14 jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van Verordening 603/2013 is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij slecht werd behandeld in Bulgarije en vernederd wensen we op te merken dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij werd geslagen door de Bulgaarse autoriteiten wensen we op te merken dat de betrokkene geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. Hij stelde dat deze feiten plaatsvonden op het moment dat hij vroeg waarom hij bepaalde documenten moest ondertekenen maar hij laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en elementen in het dossier denken we te kunnen besluiten dat het om eenmalig incident betrof in de context van de grenscontrole waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn.

Desondanks zijn we er ons van bewust dat Artikel 3 van het EVRM het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit waarborgt en dat het geweldsmonopolie van de politie in delicaat evenwicht staat met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en dat er moet worden overwogen of dat doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Het feit dat hij verklaart te zijn geslagen op het moment dat hij vroeg welke documenten hij moest ondertekenen bewijst niet automatisch dat hij niet in staat was om eventueel klacht in te dienen bij de bevoegde Bulgaarse instanties. Zo specificeert betrokkene niet verder wanneer deze feiten plaatsvonden, en kunnen we er op basis van zijn verklaringen niet van uitgaan dat deze feiten effectief plaatsvonden tijdens het moment dat betrokkene eventueel klacht wou indienen bij de bevoegde Bulgaarse instanties. Zo doet betrokkene tijdens zijn gehoor ook nergens melding van het feit dat hij eventueel poogde klacht in te dienen bij deze instanties.

We wijzen er tevens op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde in Bulgarije en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het betrof om een tijdelijke opschorting en dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn actuele bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen. Het merkte tevens op dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien die nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

Betreffende de toegang tot de asielprocedure benadrukken we dat in de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up-to- date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije

worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-Verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, §4: "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerde naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 03.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijkheid is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Bulgarije de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Bulgaarse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Bulgaarse instanties besluiten dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

We herhalen ook dat Bulgarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Daarnaast kent Bulgarije, tevens net als België, onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds boven geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Het UNHCR riep in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is, op basis van het medisch onderzoek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar, een alleenstaande man met een leeftijd van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarnaast stelde de betrokkene in zijn gehoor over een goede gezondheidstoestand te beschikken en bracht hij in het kader van aspecten in verband met zijn gezondheid geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van

gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons dan ook niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Bulgarije zal worden opgevangen.

Hieromtrent wensen we eveneens te benadrukken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet (opnieuw) adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten en dit vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten⁽⁴⁾.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) *iuncto* artikel 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 4 en 23.2 van de Dublin III-verordening, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en hen te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoekende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Artikel 3 van het EVRM : “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hanteert hierin vaste principes.

“Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat aansprakelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om er te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten naar waar er wordt verwezen : EHRM, 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99; R.v.St. 20 mei 2005, n° 144.754) Om het bestaan van het risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland,).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr.

46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh v. Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 293 en 388)."

Het is zeer reëel dat, voor zover verzoekende partij wordt teruggedreven naar Bulgarije, land waarmee hij geen enkele band heeft, hij daar het voorwerp zal uitmaken van een schending van artikel 3 EVRM, en artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM en Schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 293).

a. Onduidelijkheid over datum Eurodacverslag

Verwerende partij is onduidelijk in de bestreden beslissing over de datum van het Eurodacverslag, terwijl deze datum toch van belang is om de termijnen te berekenen zoals bepaald in de Dublin III-verordening.

Artikel 23.2 van de Dublin-III-Verordening bepaalt immers:

"Een verzoek tot terugname wordt zo snel mogelijk ingediend en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 9, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013."

Het verzoek tot terugname is volgens de bestreden beslissing gericht op 01.02.2016.

De datum van het Eurodacverslag is derhalve cruciaal en verzoekende partij kan op basis van de bestreden beslissing niet verifiëren of de termijn van 2 maanden werd nageleefd, want indien deze niet is nageleefd is volgens de Dublin-III-Verordening (artikel 23.3) België de verantwoordelijke lidstaat om de asielaanvraag te behandelen.

Gezien de manifeste onduidelijkheid hieromtrent, is volgens verzoekende partij het eerste middel ernstig en gegrond.

Een motivatie die naderhand in een nota wordt gegeven, kan volgens verzoekende partij in elk geval niet worden weerhouden, gezien dit dan een motivering a posteriori zal zijn.

b. Asielaanvraag in Bulgarije: niet wetens en willens

De Dienst Vreemdelingenzaken laat uitschijnen dat verzoekende partij een asielaanvraag zou hebben ingediend in Bulgarije en dat bijgevolg Bulgarije verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag, *quod non*.

Verzoekende partij heeft formeel verklaard dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Bulgarije, in elk geval niet wetens en willens.

Hij is inderdaad tegengehouden geweest in Bulgarije waar men ook zijn vingerafdrukken, wat hem verplicht werd, heeft genomen, wat hij ook heeft verklaard, maar op geen enkel moment heeft hij bewust een asielaanvraag ingediend in Bulgarije.

Men verplichtte hem de vingerafdrukken te geven. Het niet laten nemen van vingerafdrukken betekent geslagen worden.

Verzoekende partij baseert zich voor de duidelijkheid ook niet op een schending van het middel op grond van het nemen van de vingerafdrukken maar wel op welke wijze verzoekende partij hiertoe gedwongen werd, wat volledig disproportioneel, onredelijk en niet subsidiair was. De gebruikte dwang en dreigementen zijn overbodig.

Verzoekende partij heeft niet verzocht om een asielaanvraag aldaar in te dienen, noch heeft hij ooit kenbaar gemaakt een asielaanvraag aldaar te willen indienen.

Indien Bulgarije meent te kunnen stellen dat verzoekende partij er asiel zou hebben aangevraagd, dan moet worden vastgesteld dat dit buiten de uitdrukkelijke wil om van verzoekende partij is gebeurd.

Het feit dat Bulgarije hierbij geen enkel belang zou hebben als verzoekende partij dit niet kenbaar zou hebben gemaakt, gaat qua motivering niet op, zeker gezien verzoekende partij naderhand duidelijk de vrije keuze krijgt om te vertrekken en door te reizen.

De motivatie van de verwerende partij kan derhalve niet worden weerhouden.

c. Asielaanvraag in Bulgarije: geen reden om daar asiel aan te vragen, integendeel

Verzoekende partij had geen enkele reden om asiel aan te vragen in Bulgarije. Integendeel, er waren meer dan voldoende redenen om juist in Bulgarije geen asiel aan te vragen, zoals hierboven reeds werd aangehaald.

Verzoekende partij verwijst naar (infra en supra) naar de omstandigheden in Bulgarije en de slechte behandeling.

Hij diende gedwongen zijn vingerafdrukken te laten nemen; hij diende een document te ondertekenen. Hij kreeg geen uitleg. Enkel doen wat van hem gevraagd werd...

Vragen stellen of weigeren leidde tot fysieke agressie en dus mishandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Hij werd er aan zijn lot overgelaten. Een advocaat raadplegen of een klacht indienen is in deze omstandigheden dan ook volledig uit den boze.

Ook was er geen sociaal assistent bij wie hij terecht kon.

Geen enkele persoon heeft hem uitgelegd wat zijn rechten en plichten waren.

In België, in tegenstelling tot in Bulgarije, wordt hij menselijk behandeld, worden zijn rechten en plichten uitgelegd, worden er tolken voorzien om alles verstaanbaar te maken, heeft hij een sociaal assistent waar hij steeds bij terecht kan, wordt hij opgevangen in hygiënische centra, kan hij beroep doen op een advocaat en werd hem dit ook zo meegedeeld...

Er is geen enkele reden aanwezig om aan de verklaringen van verzoekende partij te twifelen.

Verwijzen naar het feit dat Bulgarije een lid is van de EU, is niet voldoende, zoals hierboven en hieronder meer dan voldoende wordt aangetoond.

De verwerende partij moet, gezien de problematische opvangsituatie in Bulgarije, individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen, de materiële opvangomstandigheden, de behandeling door de Bulgaarse autoriteiten, de behandeling van zijn asielaanvraag, bijstand tolk en advocaat

Het feit dat de Bulgaarse autoriteiten zullen worden in kennis gesteld van een overdracht van betrokkene op voorhand, zodat opvang zou kunnen worden voorzien, is onvoldoende.

Bovendien benadrukt verwerende partij ook nog zelf in haar beslissing dat er kritische kanttekening worden geplaatst in het geciteerde AIDA-rapport bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang, maar de procedure tot het bekomen van internationale bescherming zou geen ernstige tekortkomingen vertonen.

Verzoekende partij heeft hier grote vraagtekens bij, zelfs zeer grote.

Verzoekende partij begrijp de redenering van verwerende partij niet.

Verwerende partij stelt dus dat er wat betreft de opvang ernstige tekortkomingen zijn, maar niet met betrekking tot de procedure (welk laatste ook wordt betwist door verzoekende partij, zie infra). Deze redenering gaat niet op, de opvangmogelijkheden en –condities moeten immers ook beoordeeld worden in het kader van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest. Indien verwerende partij erkent dat er op dit vlak ernstige tekortkomingen zijn, dan kan er geen terugname plaatsvinden naar Bulgarije.

Verwerende partij stelt dat personen die in het kader van Dublin worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden.

Dit wil dus zeggen dat dit ook wel gebeurd.

Dit wil dus zeggen dat er geen enkele garantie wordt gegeven aan verzoekende partij dat dit in zijn specifieke geval, niet zal gebeuren.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.

d. Internationale rapporten en de gebreken van de asielprocedure en opvang

Verzoekende partij is van oordeel dat Bulgarije onder meer artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 EVRM, artikel 4 (Recht op informatie) van de Dublin-III-Verordening (nr. 604/2013), ... schendt.

Er zijn onbetwistbaar systematische gebreken in de asielprocedure en opvang die een reëel risico van onmenselijke en vernederende behandeling met zich meebrengt, zoals hierboven reeds blijkt, maar ook hieronder wordt dit aangekaart.

Het feit dat men lid is van de EU en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, betekent op zich absoluut niet dat verzoekende partij evenveel waarborgen in Bulgarije als in België zou genieten.

Vooreerst verwijst verzoekende partij naar landen zoals Griekenland waarnaar de Dublin overdrachten absoluut uit den boze zijn.

Ten tweede, verwijst verzoekende partij naar de onmenselijke situatie voor asielzoekers in Bulgarije.

Ten derde, verwijst verzoekende partij naar de stukken 11 en 12, arresten van Uw Raad die reeds bijlage 26quaters ten aanzien van Bulgarije hebben geschorst.

Verzoekende partij verwijst naar algemene en openbare informatie van onder meer ook gezaghebbende bronnen waaruit blijkt dat het juridisch systeem en het asielbeleid in Bulgarije allesbehalve in overeenstemming is met de internationale minimumrechtsnormen, zoals de verwerende partij meent te kunnen stellen.

De impact van de blijvende instroom asielzoekers zal bovendien de situatie die nu al zo gebrekkig is, nog meer doen verergeren.

AIDIA, Country Report Bulgaria, 12.2015

Dit rapport wordt aangehaald door verwerende partij, en zou zich derhalve in het administratief dossier moeten bevinden, doch deze is niet rooskleurig.

• Behandeling van Afghaanse dossiers

Verzoekende partij die van Afghaanse origine is, zal vermoedelijk jaren moeten wachten vooraleer zijn aanvraag zal behandeld worden en dan zal deze nog afgewezen worden, gezien 94% van de Afghaanse dossiers wordt afgewezen.

Uit de tabel op pagina 6 blijkt immers dat er in 2015 welgeteld 2520 Afghaanse dossiers waren ingediend waarvan er maar 80 zijn behandeld. Van deze 80 heeft er één een erkenning gekregen en aan 4 werd de subsidiaire bescherming toegekend.

De rest, zijnde 75 werden afgewezen. Er blijven van de 2520 er dus nog 2440 over om te behandelen en het aantal asielzoekers blijft maar groeien.

Hier hoeft geen tekening bijgemaakt te worden. De Bulgaarse instanties kunnen het aantal asielaanvragen niet aan.

- Vertalingsdiensten

Ook wordt vermeld in het rapport:

“Nonetheless, as of 30 September 2015 despite the financial support of EU and UNHCR, the asylum authority was still unable to provide interpretation services to asylum seekers during their determination. The duration of the determination procedure has been increasing continuously, rising from the average of 3 months in 2014, to 6 months by the beginning of autumn 2015, and it is still growing.” (p.12)

Ook vertalingsdiensten konden niet aangeboden worden gedurende de procedure en dit ondanks de hulp die werd aangeboden door de EU en het UNHCR.

- Juridische bijstand

Daarnaast wordt vermeld:

“The provision and quality of the legal aid during status determination procedures remain of great concern (see, below 6.4). In 2015 this legal aid was provided under the ERF, but only in the refugee reception centre (RRC) in Sofia, Ovcha Kupel, and even there this legal aid was provided sporadically, rather than regularly. The quality of legal representation was also highly questionable and proved to be quite formal and indifferent. The available ERF funding for legal aid ended on 30 June 2015, but the new AMIF funding is not yet available and it is not expected to be, at least not before the end of 2015. Hence, as of 1 July 2015, asylum seekers were left without any state provided legal aid (advice and representation) at the first instance of status determination procedures.” (p. 12)

De juridische bijstand is absoluut ondermaats en is onvoldoende beschikbaar.

Slechts in enkele centra zijn deze beschikbaar en dan ook nog maar sporadisch en dan ook nog kwalitatief uiterst zwak.

Ook wordt verder vermeld dat de juridische bijstand maar 3% bedroeg:

“Legal aid was not provided in general as only in 3% of the 195 monitored cases asylum seekers had appointed legal aid lawyers (see section Regular Procedure: Legal Assistance).” (p. 24)

En wil een asielzoeker in beroep gaan tegen een negatieve beslissing dan wordt tot 2x toe aangeduid dat de toegang daartoe moeilijk is (zie p. 25 van het verslag waar het vakje “with difficulty” werd aangekruist).

- Dublinaanvragen

Op pagina 27 wordt vermeld dat er over een periode van 9 maanden in 2015 6963 inkomende Dublinaanvragen zijn geweest, waarvan er slechts 200 effectief werden overgebracht. Dit zegt toch al voldoende.

- Condities in centra en diensten

Op pagina 12-13 van het rapport wordt vermeld:

“Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated. Registration and documentation, especially to those who approach asylum agency units on their own, is never carried out within the mandatory 3-6 day deadline, but is unduly postponed with the evident purpose of deterring asylum seekers from continuing to pursue their official registration in Bulgaria. Basic services are scarce and provided unevenly. Food in reception centres is provided only twice a day, except to children under 18 to whom breakfast is also provided in spite of its varying quantity and quality. Medical assistance is limited to emergency health care with more costly medicines being basically provided either by the Red Cross or other NGOs and benefactors. Access to interpretation services outside eligibility interviews is virtually impossible and asylum seekers rely for information and communication entirely on NGO interpreters, social mediators and legal advisors, whose ability to assist however is quite constrained. Finally, in March 2015 the asylum agency terminated retroactively the

provision of BGN 65,00 monthly social allowance (equal to €33.00) to asylum seekers, accommodated in reception centres, thus fully stripping them from their right to material assistance.”

De materiële voorwaarden in de centra en de diensten die worden aangeboden, waren en zijn nog steeds onvoldoende.

Basisdiensten zijn schaars en dan nog eens oneven verdeeld.

Er wordt maar 2x per dag iets te eten gegeven, met uitzondering voor kinderen jonger dan 18 jaar.

Medische bijstand is beperkt tot dringende medische hulp.

Toegang tot tolken buiten de interviews is praktisch onmogelijk...

Stuk 3 : Vluchtelingenrapport: ‘Eengemaakt Europa kan meer’, van september 2014, <http://www.mo.be/nieuws/vluchtelingenrapport-zwaktes-asielprocedures-van-europese-lidstaten>, geraadpleegd op 30.03.2016

In dit artikel wordt het rapport van de Europese Vluchtelingenorganisaties besproken.

Dit rapport vermeldt dat:

- Bulgarije, naast Italië, een opmerkelijke stijging hebben gekend wat betreft het aantal asielaanvragen;*
- in Bulgarije asielzoekers worden opgesloten in tenten en containers zonder elektriciteit of sanitair met een hoge kans op epidemieën. Deze situatie werd gebruikt als chantagemiddel.*

Het arresteren en het opsluiten in cellen is dus geen ongebruikelijk situatie.

Dit strookt ook reeds met de verklaringen van verzoekende partij, die heeft verklaard opgesloten te zijn geweest.

Stuk 4: Bulgaria: UNHCR Says Asylum conditions improved, warns against transfer of vulnerable people, van 15.04.2014, <http://www.unhcr.org/print/534cfae69.html>, geraadpleegd op 30.03.2016.

“UNHCR has today updated our guidance on the situation for refugees and asylum-seekers in Bulgaria. UNHCR is lifting the call for the temporary suspension of all Dublin transfers of asylum-seekers to Bulgaria that we made in January this year. However, UNHCR notes that serious gaps in the system still remain, and that there may be reasons not to transfer certain groups or individuals, in particular those with specific needs or vulnerabilities. We encourage states to conduct individual assessments in these cases. »

Hieruit blijkt aldus dat er nog steeds ernstige tekortkomingen zijn en dat er redenen zijn om bepaalde personen niet te transfereren naar Bulgarije.

In casu geldt dit voor verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft immers al voldoende moeten doorstaan in Bulgarije welk land absoluut niet geneigd was om de rechten en plichten aan verzoekende partij uit te leggen, laat staan deze te respecteren.

Een individuele beoordeling is noodzakelijk en in casu kan niet anders dan op basis van deze individuele beoordeling te beslissen dat de transfer niet kan plaatsvinden.

Het feit dat verzoekende partij een volwassen man is, kan geen automatische reden zijn om te verwijzen naar dit rapport van het UNHCR om dan te oordelen dat dit niet op hem van toepassing zou zijn.

Het UNHCR standpunt diende op dit punt te worden opgevolgd, quod non.

Is het dan nog steeds niet de taak van verwerende partij om een individuele beoordeling te doen en om te oordelen of een persoon die al deze zaken in het geheel heeft meegemaakt, wel of niet naar Bulgarije kan worden getransfereerd.

De 26quater die werd genomen, maakt dan ook dat het eerste en enige middel ernstig en gegrond is.

Stuk 5 : ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation, van 07.04.2014

ECRE vraagt nog steeds om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in het Bulgaars asielsysteem bestaan en dat er vragen gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaars asielsysteem op lange termijn.

Verwerende partij zal waarschijnlijk door te verwijzen naar de samenwerking van het ECRE de indruk willen wekken dat het AIDA Rapport van 24.12.2015 deze vaststelling en deze oproep zou kunnen counteren, quod non.

De oproep werd op geen enkel moment ingetrokken omdat daartoe ook geen enkele reden was. Nog steeds zijn de tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in het Bulgaars asielsysteem niet opgelost en zeker niet de vragen die gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaars asielsysteem op lange termijn.

Dat deze tekortkomingen nog steeds aan de orde zijn blijkt uit huidig verzoekschrift en verzoekende partij verwijst dan ook nog naar de uiteenzetting supra en infra.

Gezien er door het ECRE geen ander standpunt werd ingenomen, is dit nog steeds het standpunt van het ECRE vandaag.

Stuk 6: HRW, Word Report 2015, welke gegevens bevat tot 11.2014

Op pagina 229 wordt er vermeld dat er gedwongen repatriëring was gedurende het jaar door Bulgarije, zelfs van Syriërs.

Bulgarije ligt dus niet wakker van het non refoulement beginsel. Welke garanties worden gegeven aan verzoekende partij dat dit in zijn geval niet het geval zal zijn? Geen.

Stuk 7: HRW, Dispatches: Stopping 'Pushbacks' at Bulgaria's Border, 31.03.2015

Dit rapport haalt onder andere het volgende aan:

"In doing so, Bulgaria is violating EU and international law by denying people access to the asylum procedure, and possibly violating the principle of nonrefoulement, which prohibits returns of asylum seekers and refugees to places where their lives and freedoms would be threatened.

(...)

Ill-treatment and pushbacks of asylum seekers are illegal, wrong, and should not be tolerated by the EU. The European Commission should hold member states accountable when they breach EU and international law. EU institutions should ensure that Bulgaria investigates allegations of abuses at its borders and holds responsible officials accountable for their actions. »

Vrije vertaling : "Daardoor schendt Bulgarije de EU en het internationaal recht doordat zij mensen de toegang tot de asielprocedure verhindert, en mogelijks ook een schending van het principe van non refoulement, welke een terugkeer van asielzoekers en vluchtelingen verbied naar plaatsen waar hun leven of hun vrijheid wordt bedreigd.

(....)

Slechte behandeling en terugduwen van asielzoekers is illegaal, fout, en mag niet getolereerd worden door de EU. De Europese Commissie moet de lidstaten verantwoordelijk houden wanneer zij het EU recht en het internationaal recht schenden. EU instituties zouden moeten verzekeren dat Bulgarije dat Bulgarije deze aantijgingen van misbruik aan zijn grenzen onderzoekt en de verantwoordelijke verantwoordelijk stelt"

Hieruit blijkt aldus dat in 03.2015 er nog steeds schendingen zijn van het EU en internationaal recht door Bulgarije.

Asielzoekers worden slecht behandeld, nog steeds en er is nog steeds een kans op een schending van het non refoulement beginsel.

Stuk 8 : HRW, EU: Lackluster Commitment to Rights Protection, 29 januari 2015

« The EU is a key humanitarian donor to the Syrian crisis but with the exception of Germany showed little willingness to resettle significant numbers of refugees from Syria. Asylum seekers generally faced significant gaps in protection, including substandard reception conditions in Italy, Greece, France, and Bulgaria, and routine detention of migrants and asylum seekers, including children in some cases. There were reports throughout the year of summary returns and excessive use of force by border guards in Bulgaria, Greece, and Spain. »

Ook het artikel van 29.01.2015 wijst nog steeds op de tekortkomingen van het Bulgaarse asielsysteem.

Hierboven wordt andermaal gewezen op de vluchtelingencrisis in Europa en dat, buiten Duitsland, er slechts een kleine bereidheid was om een groot aantal vluchtelingen te resettelen van Syrië.

Asielzoekers werden geconfronteerd met beneden standaard opvang in onder andere Bulgarije en met routine detentie van asielzoekers.

Er is alweer sprake van gedwongen terugkeer en buitensporig geweld gedurende het hele jaar van 2014.

Stuk 9: HRW, Dispatches: What Bulgaria's "Respect" for Refugees Really Looks Like, van 16.02.2016, <https://www.hrw.org/print/286916>, geraadpleegd op 30.03.2016

Uit dit stuk van HRW, toch ook een gezaghebbende bron die objectieve informatie weergeeft, blijkt dat de situatie nog steeds niet verbeterd is.

Geweld is er steeds geweest en hierover werd ook gecommuniceerd, wordt vermeld. Geweld is niet de oplossing van de vluchtelingencrisis.

Stuk 10: Bulgaria: Pushbacks, Abuse at Borders, Halt Summary Returns, Beatings, Robbery of Asylum Seekers, van 20.01.2016, <https://www.hrw.org/news/2016/01/20/bulgaria-pushbacks-abuse-borders>, geraadpleegd op 30.03.2016

"The new Human Rights Watch findings suggest that the Bulgarian government has failed to take the necessary action to stop summary expulsions and violence and abuse at its borders and its detention centers."

Vrije vertaling: "The nieuwe bevindingen van HRW veronderstellen dat de Bulgaarse overheid in gebrek blijft om de noodzakelijke actie te ondernemen om gedwongen uitzetting en geweld en mishandeling aan de grenzen en aan de detentie centra tegen te gaan".

Ook wordt er aangehaald dat er slechte leefomstandigheden zijn, gebrek aan voedsel, inzetten van honden, diefstal en mishandeling

De bevindingen komen overeen met de verklaringen van verzoekende partij .

Tot slot verwijst verzoekende partij naar arresten die reeds door Uw Raad zijn uitgesproken.

Verzoekende partij maakt de argumentatie tot de zijne en vraagt uw Raad de motivatie van deze arresten alhier voor herhaald te willen aanzien.

Verzoekende partij verwijst onder andere naar het arrest van 05.04.2016 (nummer 165.273 in de zaak met RvV 186.470/IX) (stuk 11) en naar het arrest van Uw raad van 06.04.2016 (nummer 165304 in de zaak met RvV 186.548/VIII) (stuk 12).

Meer specifiek verwijst verzoekende partij naar volgende passage dewelke verzoekende partij de zijne maakt (stuk 11):

"Uiteraard kan het standpunt van de verwerende partij dat het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties als een gezaghebbende bron moet worden beschouwd, worden bijgetreden. Echter, zowel de verwerende partij- blijkens de motieven van de bestreden beslissing- als de verzoekende partij hechten ook belang aan het voormelde AIDA-rapport, dat veel recenter is dan het rapport van het UNHCR. Het klopt verder inderdaad dat de auteurs van het AIDA rapport, van wie door

de verwerende partij niet wordt betwist dat zij evenzeer kunnen worden beschouwd als een gezaghebbende bron, geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije, terwijl in april 2014 oordeelde dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is.

Echter kan het standpunt van de verwerende partij dat uit het recente AIDA-rapport enkel en alleen zou kunnen worden afgeleid dat er verbeteringen zijn en blijvende pijnpunten, zoals de verwerende partij stelt, niet zonder meer worden bijgetreden.

In de "Overview of the main changes since the previous report update" in het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt –deze versie maakt echter melding van een update tot 30 september 2015, en niet, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, december 2015- wordt immers al meteen aangekaart dat "instead of improving, the determination gradually deteriorated". Hieruit blijkt een verslechtering op het vlak van de asielprocedure sinds het rapport van het UNHCR van 1 april 2014.

Deze problemen situeren zich onder meer bij de vertalingsdiensten en op het vlak van de juridische bijstand en geven, zoals reeds gesteld, blijk van een verslechtering. Zo wordt onder meer melding gemaakt van het feit dat geen tolken beschikbaar waren tijdens de duur van de asielprocedure –het rapport vermeldt onder meer dat in september 2015 de laatst overblijvende tolken zijn gestopt met werken omdat zij niet langer werden betaald (p. 23)-, en van het feit dat slechts 3 % van de gemonitorde gevallen in juridische bijstand was voorzien (p. 24) en asielzoekers sinds 1 juli 2015 niet meer konden steunen op enige juridische bijstand in eerste aanleg (p. 12 en 26). De loutere vaststelling dat Dublinterugkeerders in principe toegang hebben tot de asielprocedure, doet aan deze bevindingen geen afbreuk.

De Raad neemt voorts in overweging dat, hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, het door de verzoekende partij aangehaalde bijzonder laag erkenningspercentage voor Afghaanse asielzoekers in casu wel degelijk van tel is. Immers lijkt het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig.

De verwerende partij kon dus niet zonder meer oordelen dat er t.o.v. het rapport van het UNHCR van 1 april 2014, in de recentere door haar beoordeelde rapporten enkel sprake is van een paar blijvende pijnpunten en verbeteringen, zonder te miskennen dat er voor 2015 ook een verslechtering op een aantal voor het onderzoek relevante vlakken uit blijkt. Het feit dat het UNHCR zelf, na haar rapport van 1 april 2014, geen rapporten meer heeft gepubliceerd waarin wordt gesteld dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of het artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, doet daaraan geen afbreuk, nu de objectiviteit en de gezaghebbende waarde van het AIDA-rapport niet wordt betwist. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dan ook niet dat de verwerende partij dat rapport met de nodige zorgvuldigheid heeft beoordeeld in het licht van de aanvraag van de verzoekende partij, en dat zij de erin opgenomen gegevens correct heeft beoordeeld.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel in de besproken mate ernstig is."

Conclusie

Verzoekende partij benadrukt dat Bulgarije de internationale rechtsartikelen wel degelijk schendt, zoals reeds van in het begin uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt.

Verwerende partij diende met al deze feiten en argumenten rekening te houden, wat zij niet heeft gedaan, minstens onvoldoende.

Zij diende minstens om die redenen te oordelen dat België de verantwoordelijke staat is, welke mogelijkheid zij steeds heeft, zoals onder meer bepaald in artikel 17 van de Dublin III Verordening.

Uit deze informatie blijkt dat Bulgarije absoluut niet voldoet aan de minimumnormen die verwacht wordt van een Europees land (of het nu de Dublin III Verordening is, artikel 3 EVRM, artikel 13 EVRM juncto artikel 3 EVRM of andere artikelen van het EVRM ...), zeker niet voor asielzoekers die een kwetsbaar profiel hebben.

Verzoekende partij kan in dit opzicht dan ook het standpunt van de verwerende partij verwerkt in de bestreden beslissing wat betreft Bulgarije niet volgen.

Ook verwijst verzoekende partij naar het arrest van Uw Raad van 05.04.2016 (nummer 165.273 in de zaak met RvV 186.470/IX) (stuk 11) en naar het arrest van Uw raad van 06.04.2016 (nummer 165304 in de zaak met RvV 186.548/VIII) (stuk 12).

Verzoekende partij maakt de argumentatie die verwerkt is in deze arresten dat besluit tot de schorsing van de in die zaken bestreden beslissingen eveneens tot de zijne. De passage welke van groot belang is, werd hierboven reeds geciteerd.

De verzoekende partij verzoekt Uw Raad de argumentatie in het arrest bijgevolg alhier voor herhaald te willen aanzien.

Het eerste middel is dan ook ernstig en gegrond.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- art. 62 Vreemdelingenwet ;*
- art. 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- het proportionaliteitsbeginsel ;*
- art. 3 en 13 EVRM ;*
- art. 4 van het Europees Handvest;*
- artikel 23.2 van de Dublin III-Verordening ;*
- artikel 4 van de Dublin III-Verordening.*

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“(…)”

Uit de zeer omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek heeft besloten tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Verzoekende partij voert in eerste instantie aan dat er onduidelijkheid is nopens de datum van het Eurodacverslag. Deze datum zou van belang zijn om te kunnen verifiëren of de termijn van twee maanden werd nageleefd conform artikel 23.3 van de Dublin III-Verordening.

Artikel 23.3 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“Een verzoek tot terugname wordt zo snel mogelijk ingediend en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 9, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013.”

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de termijn van twee maanden niet zou zijn gerespecteerd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 03.12.2015 een asielaanvraag indiende in België, terwijl op 01.02.2016 reeds een verzoek voor terugname werd gericht aan de Bulgaarse autoriteiten.

Het Eurodac-verslag dateert eveneens van 03.12.2015, zodat de termijn van 2 maanden werd gerespecteerd.

In een tweede onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat ten onrechte werd geoordeeld dat zij asiel heeft aangevraagd in Bulgarije. Zij zou nooit bewust een asielaanvraag in Bulgarije hebben ingediend, maar enkel (onder verplichting) vingerafdrukken hebben laten afnemen. Verzoekende partij voert hierbij nog aan dat zij geslagen zou worden, indien zij niet de vingerafdrukken had laten afnemen.

Verweerder wijst erop dat verzoekende partij deze kritiek ook al had geuit vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, en dat hieromtrent reeds uitdrukkelijk werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Inzonderheid werd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast Administratieve Vereenvoudiging gewezen op het gegeven dat uit de codering van het Eurodac-verslag uitdrukkelijk blijkt dat verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Bulgarije.

De codering ‘1’ in het Eurodac-rapport verwijst immers, zoals vastgelegd in art. 24, §4 van Dublin III-Verordening, op een asielaanvraag.

Dat verzoeker dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Bulgarije of deze intentie in Bulgarije niet kenbaar zou hebben gemaakt, nadat hij eerst omwille van zijn illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten door de Bulgaarse autoriteiten in het Eurodacsysteem werd geregistreerd, is niet aannemelijk.

Verzoekende partij houdt verder voor dat het ‘niet op gaat’ om te stellen dat Bulgarije geen belang heeft bij het registreren van een asielaanvraag, die niet zou zijn ingediend. Verzoekende partij licht dit niet nader toe. Zij kan niet ernstig ontkennen dat het niet in het voordeel is van een land om een asielaanvraag te registreren die niet werd ingediend, nu dit land op dat ogenblik verantwoordelijk wordt voor de behandeling van deze asielaanvraag.

Ook met betrekking tot het gegeven dat verzoekende partij verplicht zou zijn geweest om de vingerafdrukken te registreren werd reeds gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Zie:

“Betreffende het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor ontkende asiel te hebben gevraagd in Bulgarije merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een EURODAC-resultaat type 1 opleverde met betrekking tot Bulgarije. Hieruit dient volgens ons te worden afgeleid dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Bulgarije. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij werd verplicht om zijn vingerafdrukken te nemen benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van 14 jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land,

over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van Verordening 603/2013 is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.”

Evenmin maakt verzoekende partij de bewering aannemelijk dat zij, indien zij haar vingerafdrukken niet had laten afnemen, zou geslagen worden.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht heeft gemotiveerd dat verzoekende partij niet zonder meer kan kiezen welk land instaat voor de behandeling van de asielprocedure, nu dit een ontkenning zou uitmaken van de regelgeving vervat in de Dublin III-Verordening.

In een volgend onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat zij geen voordeel heeft om in Bulgarije asiel aan te vragen.

Verweerder laat andermaal gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet ernstig zijn. Verzoekende partij kan dienaangaande het zonlicht niet ontkennen door te blijven volharden in de bewering dat zij geen asielaanvraag zou hebben ingediend.

Terwijl de beschouwingen die door de verzoekende partij worden geuit nopens een slechte behandeling als weinig geloofwaardig dienen te worden bestempeld. Zo beweert de verzoekende partij dat zij geslagen zou zijn geweest, dat zij weinig of geen uitleg verkreeg nopens de asielprocedure, dat zij documenten had moeten ondertekenen zonder een kopie of uitleg te krijgen, geen garantie krijgen om een advocaat te raadplegen etc.

Verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen en blijft overigens bijzonder vaag nopens de door hem beweerdelijk geleden mishandelingen.

Verzoekende partij houdt nog voor dat tal van tekortkomingen in het Bulgaarse opvang- en asielsysteem buiten beschouwing werden gelaten, of werden geminimaliseerd. Er zou sprake zijn van een schending van art. 3 EVRM.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Bulgarije.

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Bulgarije, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen.

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Bulgarije.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

Verzoekende partij komt na herhaaldelijke verklaringen van een verblijf in Bulgarije (waar zij zelfs een asielaanvraag heeft ingediend) niet verder dan de loutere verklaring: “Ik werd er slecht behandeld : ze sloegen mij o.a. toen ik vroeg waarom ik documenten moest ondertekenen. Ik ben daar vernederd. Ik wil niet in zo'n land wonen”.

Het is zeer weinig waarschijnlijk dat asielzoekers systematisch zouden worden geslagen.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gemotiveerd :

“Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.”

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt ;*
- verzoekende partij tijdens het Dublininterview zeer vaagt stelt dat zij werd geslagen en vernederd zonder verdere details.*

Verzoekende partij verwijst verder naar internationale verslagen.

Dienaangaande laat verweerder evenwel gelden dat in de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op omstandige wijze is ingegaan op de verscheidene internationale rapporten, dewelke door de verzoekende partij voorgebracht werden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bovendien in het arrest nr. 152.842 dd. 18.09.2015 terecht vastgesteld dat met een verwijzing naar deze rapporten op het eerste zicht niet aannemelijk wordt gemaakt dat de Bulgaarse autoriteiten zonder meer op systematische wijze gebruik zouden maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn.

Verzoekende partij betoogt dienaangaande dat de situatie in Bulgarije minder rooskleurig zou zijn, dan blijkt uit de door de gemachtigde van de Staatssecretaris aangehaalde inhoud van het AIDA rapport.

Verweerder benadrukt dat het voormelde AIDA-rapport geen structurele gebreken vaststelde in Bulgarije.

Dat motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris ook in de bestreden beslissing:

“We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende

bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig het AIDA-rapport aanhalen, om voor te houden dat geen overdracht naar Bulgarije mag gebeuren.

In wat volgt gaat verweerder verder in op de door verzoekende partij aangehaalde verslagen:

- Stuk nr. 3: Artikel uit MO van september 2014

Verweerder laat met betrekking tot dit stuk gelden dat er van dergelijke publicatie (een persartikel op het internet) niet hetzelfde gezag uit als van de rapporten van erkende internationale organisaties, die door de gemachtigde van de Staatssecretaris worden aangehaald.

- Stuk nr. 4: Rapport van de UNHCR

Dit rapport kan geenszins worden aangenomen, nu het rapport enkel spreekt van een nood tot het maken van een ‘individuele afweging’, nu Bulgarije nog onvoldoende waarborgen voorzag voor asielzoekers ‘with specific needs’.

Dit kwetsbaar profiel kan evenwel, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, niet worden aangenomen. Verzoekende partij heeft immers tijdens zijn Dublin verhoor expliciet verklaard dat er op zijn gezondheidstoestand niets aan te merken is. Het kwetsbaar profiel van verzoekende partij kan alleszins niet worden aangenomen, nu hiervan geen bewijs wordt voorgebracht.

- Stuk 5: ECRE oproep van 07.04.2014

Verzoekende partij beweert dat het latere AIDA rapport geen afbreuk doet aan de oproep van ECRE, omdat ECRE nog steeds geen ander standpunt heeft ingenomen.

Verzoekende partij gaat daarmee voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing, waar uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat AIDA een gezamenlijk project is van o.m. ECRE.

- Stuk 6: HRW, World Report 2015

Verzoekende partij verwijst naar één enkele zin in het rapport, waarin melding gemaakt wordt van ‘summary returns’ van o.m. Syriërs door Bulgarije. Er blijkt niet over hoeveel gevallen het gaat, en of er sprake is van systematische tekortkomingen/schendingen van het non refoulement beginsel. Verzoekende partij is ten andere geen Syriër, terwijl er geen melding gemaakt wordt van gedwongen verwijderingen voor Afghanen.

Er wordt niet aangetoond dat verzoekende partij een concreet risico op refoulement zou lopen.

- Stuk 7: HRW, Bulgaria:

Deze paragraaf heeft betrekking op niet verduidelijkte ‘pushbacks’ en ‘illtreatments’ in Bulgarije.

Verzoekende partij toont niet aan dat deze passage voor haar relevant is, nu de Belgische autoriteiten de Bulgaarse overheid in kennis zullen stellen van de transfert. Zij loopt dan ook geen risico op een push back, terwijl een ‘illtreatment’ bijzonder vaag omschreven is, en hoger reeds is gebleken dat er niet langer bezwaar bestaat tegen een overdracht aan Bulgarije.

- Stuk 8: HRW, EU:

Verzoekende partij wijst op aangehaalde ‘substandard receptions’. Verweerder herhaalt ter zake dat uit het AIDA en UNHCR rapport blijkt dat er markante verbeteringen werden vastgesteld.

- Stuk 9: HRW Dispatches:

Verzoekende partij faalt in haar verzoekschrift de relevantie van dit stuk aan te tonen.

- Stuk 10: HRW, Pushbacks:

Verzoekende partij toont niet aan dat deze passage voor haar relevant is, nu de Belgische autoriteiten de Bulgaarse overheid in kennis zullen stellen van de transfert. Er zal dus geen sprake zijn van een illegale grensoverschrijding door verzoekende partij, waarbij zij een detentie zou riskeren.

Zie ter zake: “In de gegeven omstandigheden van de zaak kan er niet van worden uitgegaan dat de grensoverschrijding ten gevolge de Dublintransfer van verzoekende partij aan Bulgarije als een illegale grensoverschrijding zal worden aanzien zodat er op het eerste gezicht geen reëel risico voorhanden is dat de verzoekende partij omwille van omstandigheden eigen aan haar geval zal worden onderworpen aan een arbitraire detentie in een gevangenis waar zij naar haar verklaringen werd onderworpen aan mensonterende behandelingen.” (R.v.V. nr. 148 938 van 30 juni 2015)

Het loutere feit dat de Bulgaarse asielprocedure bepaalde tekortkomingen vertoont, volstaat evident niet om te besluiten dat de asielaanvraag van de verzoekende partij aldaar niet naar behoren zal behandeld worden. Dienaangaande verwijst verweerder nog naar de vaststelling van het UNHCR -zoals tevens aangehaald in de bestreden beslissing- dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening

worden overgedragen aan Bulgarije niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten bovendien een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden.

Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden nopens het door de verzoekende partij geciteerde AIDA-verslag dd. 31.01.2015, dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens omstandig is besproken in de bestreden beslissing.

Hoewel de verzoekende partij meent dat voormeld verslag haar standpunt onderbouwt dat de asielprocedure in Bulgarije zware tekortkomingen vertoont, kan slechts worden vastgesteld dat het rapport onder meer stelt dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden aan asielzoekers.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij middels het fragmentarisch citeren van internationale verslagen volkomen voorbijgaat aan de overheersende teneur van de recentste internationale rapporten, met name dat nopens de asielprocedure in Bulgarije niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat.

Niet kennelijk onredelijk besluit de gemachtigde van de Staatssecretaris dat aan de betrouwbaarheid en het objectief karakter van voormeld rapport moet getwijfeld worden. Dit in tegenstelling tot de -overigens meer recente- observaties en vaststellingen van het UNHCR, dat als een gezaghebbende en betrouwbare organisatie kan beschouwd worden.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat een schending van artikel 3 EVRM onomstotelijk zou vaststaan. De verzoekende partij is niet ernstig waar zij laat uitschijnen dat niet zou nagegaan zijn of de verwijdering van naar Bulgarije een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen inhouden.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat echter niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Bulgarije. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Bulgarije dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

Waar verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst verweerder wijst nog op volgende recentere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd geoordeeld dat een overdracht naar Bulgarije geen schending van art. 3 EVRM uitmaakt: "In haar nota met opmerkingen wijst verwerende partij erop dat verzoeker geen blijk geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens [gemotiveerd] op basis van het advies van het UNHCR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd." (R.v.V. nr. 166.566 dd. 26.04.2016)

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Bulgarije. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Bulgarije dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden

volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 4 van de Dublin III-Verordening.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden bovendien een minimumniveau aan hardheid bereiken, maar de beoordeling van dit

minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij van het voeren van een grondig en geïndividualiseerd onderzoek naar de situatie van de betrokken persoon en van het schorsen van de tenuitvoerlegging van de overdracht indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is overgegaan tot een onderzoek van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije voor wat betreft een mogelijk risico op blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De vraag is echter of hij dat heeft gedaan met de nodige zorgvuldigheid, mede gelet op het uitdrukkelijke verzet van de verzoeker tegen de overdracht en de hierbij afgelegde verklaringen, en of hij uit de door hem gehanteerde informatie de juiste conclusies heeft getrokken.

In de bestreden beslissing haalt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris twee keer aan dat het UNHCR in het rapport *"Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria"* van 1 april 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt, oordeelde dat zijn oproep van begin 2014 om overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin III-verordening tijdelijk op te schorten niet langer gerechtvaardigd is. Blijkbaar hecht hij hieraan dus een groot belang. Het in de update van 1 april 2014 herziene standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit worden gesteld van een registratiebewijs waardoor ze worden beschermd tegen *"refoulement"*.

Voorts wijst de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er in de bestreden beslissing op dat in *"de meest recente 'update' van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project 'Asylum Information Database' (Iliana Savova, 'Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria', up-to-date tot 30.09.2015)"* (hierna: AIDA-rapport) wordt gesteld dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III-verordening in principe geen beletsel bestaat om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich ervan bewust is dat het AIDA-rapport *"kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije"*, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat *"de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel"*.

Te dezen wijst de verzoeker er terecht op dat in het AIDA-rapport, waarnaar in de bestreden beslissing meermaals wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, melding wordt gemaakt van een verslechtering op het vlak van de procedure inzake internationale bescherming sinds het rapport van UNHCR van 1 april 2014. Deze problemen situeren zich onder meer bij de vertalingsdiensten en op het vlak van de juridische bijstand. Zo wordt onder meer melding gemaakt van het feit dat geen tolken beschikbaar waren tijdens de duur van de asielprocedure – het rapport vermeldt onder meer dat in september 2015 de laatst overblijvende tolken zijn gestopt met werken omdat zij niet langer werden

betaald (p. 23) – en van het feit dat slechts in 3 % van de gemonitorde gevallen in juridische bijstand was voorzien (p. 24) en asielzoekers sinds 1 juli 2015 niet meer konden steunen op enige juridische bijstand in eerste aanleg (p. 12 en 26). Door zonder meer te stellen dat de verzoeker in Bulgarije “*de door de wet voorziene bijstand*” zal verkrijgen, gaat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook voorbij aan deze passages uit het AIDA-rapport. De loutere vaststelling dat “*er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de “Dublin-Verordening”, in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming*”, doet aan deze bevindingen geen afbreuk. Er wordt immers niet ingezien – en in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet – op welke gronden de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris meent dat de behandeling van asielaanvragen in Bulgarije op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er *quasi* geen juridische bijstand beschikbaar is. Bovendien wordt er nog op gewezen dat, hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, het door de verzoeker aangehaalde bijzonder laag erkenningspercentage voor Afghaanse asielzoekers *in casu* wel degelijk van tel is, nu het in dat geval des te belangrijker is dat de verzoeker op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan.

Daarnaast wijst de verzoeker er terecht op dat in het AIDA-rapport wordt vastgesteld dat de opvangomstandigheden in Bulgarije na verbeteringen in 2014 sinds 2015 terug gradueel verslechterd zijn en dus nog steeds onvoldoende zijn. Er wordt uiteengezet dat basisdiensten schaars zijn en dan nog oneven verdeeld en dat ook de kwantiteit en de kwaliteit van de voeding te wensen overlaat (p. 12-13). De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing weliswaar dat “*(h)et loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije (...) niet zwaarwichtig genoeg (is)*” om tot het besluit te komen dat “*ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel*”, doch dergelijke tekortkomingen kunnen niet eenvoudigweg worden afgedaan als “*niet zwaarwichtig*”.

Gelet op het feit dat uit het recente AIDA-rapport onomstotelijk blijkt dat er sinds 2015 een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan de verwerende partij niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van 1 april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van het meer recente AIDA-rapport is het onzorgvuldig om zonder verder onderzoek te oordelen dat er slechts sprake is van een paar “*kritische kanttekeningen*” en dat niet kan worden vastgesteld dat er “*ernstige gebreken*” zijn. Het feit dat het UNHCR niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in het recente AIDA-rapport waarnaar de verzoeker verwijst, verder kan worden gehanteerd. De verwerende partij kan haar eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat recente rapporten omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd.

Aldus blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagelaten heeft een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers en de obstakels in de asielprocedure, zodat de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.

3.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen. Waar zij verwijst naar het arrest nr. 166 566 van 26 april 2016 van de Raad en hieruit concludeert dat de Raad in recentere rechtspraak dan diegene waar de verzoeker naar verwijst oordeelde dat een overdracht naar Bulgarije geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt, wordt er op gewezen dat het arrest waarnaar zij verwijst als voorwerp een beslissing tot weigering van de verlenging van een machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft, terwijl *in casu* een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) voorligt. Evenmin kan de verwerende partij dienstig verwijzen

naar arresten van de Raad van juni en september 2015 inzake de situatie in Bulgarije, aangezien de situatie sedertdien is gewijzigd. Bovendien dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

3.3.3. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN